

[Arbejdsministeren]

for har vi da også besluttet, at dette og andre spørgsmål skal behandles i det udvalgsarbejde, som jeg flere gange har haft lejlighed til at omtale her i folketinget, nemlig det vedrørende fordeling af arbejdet i samfundet. Når man er færdig med spørgsmålet vedrørende efterløn og spørgsmålet vedrørende overarbejde, vil jeg mene, at det var rimeligt, at dette udvalg også så på det forslag, som SF her har fremsat, og jeg skal sørge for, at det tilgår udvalget, hvori arbejdsmarkedets parter er direkte repræsenteret.

Med hensyn til forslaget om at lønmodtagere, der er over 50 år, skulle have en uges længere ferie finansieret af staten, kan jeg oplyse, at der efter beskæftigelsesundersøgelsen i oktober 1976 var knap 500.000 lønmodtagere i arbejdsstyrken, som var over 50 år. En forlængelse af den årlige ferie med en ekstra uge ville betyde en nedsættelse af det årligt udførte timetal pr. person med ca. 2 pct. Dette skulle igen betyde, at udbuddet af arbejdskraft ville blive reduceret svarende til 10.000 heltidsbeskæftigede, men jeg stiller mig meget skeptisk over for, om det ville føre til, at 10.000 flere ville komme i arbejde. Som også forslagsstillerne selv er inde på, vil kun en del af disse mennesker blive nybeskæftiget. Jeg kan derfor nok godkende den betragtning, som er indeholdt i socialistisk folkepartis forslag, men jeg kan ikke godkende det høje beskæftigelsestal, som er indeholdt som en påstået virkning af forslaget.

Det er vores opfattelse på dette grundlag, at forslaget vil medføre en merudgift til feriegodtgørelse på ca. 300 mill. kr. inden for den offentlige sektor og på ca. 450 mill. kr. inden for den private sektor, således at der ville blive tale om en udgift for det offentlige på ca. 750 mill. kr. om året. Hvis man sammenholder en så omfattende merudgift med den forventede beskedne beskæftigelseseffekt, der er indeholdt i forslaget, og når dertil kommer, at forslaget vil betyde et brud på princippet om, at det alene er arbejdsgiveren, der skal afholde udgifterne til de ansattes feriegodtgørelse eller løn under ferien, kan regeringen i hvert fald på nuværende tidspunkt ikke medvirke til fremme af forslaget. Men jeg skal love, at det kommer under en sagkyndig vurdering af de mennesker, der direkte har disse problemer inde på livet, nemlig arbejdsmarkedets parter.

Bakholt (S):

Vedrørende beslutningsforslag B 15 om en uges ekstra ferie for særligt udsatte grupper skal jeg sige, at det anføres i bemærkningerne, at sigtet med forslaget er at lette vilkårene for særligt udsatte grupper, og at det vil betyde et øget antal af arbejdspladser. Hvis det nuværende princip om optjeningsåret skal fastholdes, vil forslaget ikke have den beskæftigelsesmæssige virkning, som er forslagets sigte ifølge bemærkningerne, idet forslaget først vil få virkning, som arbejdsministeren var inde på, fra 1. april 1979.

I øvrigt er det jo et forhold, som normalt reguleres af arbejdsmarkedets parter. Vi er i socialdemokratiet af den opfattelse, at udgifter til feriegodtgørelse bør afholdes af arbejdsgiverne, og da forslaget betyder en ikke ubetydelig merudgift for staten, må vi vende os imod dette forslag.

Lovforslag nr. L 115 om ændring af lov om ferie har bl. a. sit udspring i det mæglingsforslag, som blev fremsat af forligsmanden den 24. marts 1977, og som blev ophøjet til lov af dette ting. Det indeholdt som bekendt en bestemmelse om, at feriegodtgørelsen skal forhøjes fra 9½ pct til 10 pct. pr. år med virkning fra den første lønningssuge i januar 1978, og det er på denne baggrund, regeringen har fundet det rigtigt at ændre ferieloven, så den forhøjede sats kommer til at gælde generelt. Det kan vi tilslutte os.

Endelig indeholder forslaget en bestemmelse om, at en række personer, der ikke har optjent ret til fuld ferie, nu får ret til at holde ferie, selv om de ikke har optjent ret til ferie på grundlag af beskæftigelse. Det er en vigtig nydannelse, som særlig vil berøre arbejdsledige og syge og folk, som genindtræder i beskæftigelse, og det hilser vi i socialdemokratiet med tilfredshed.

Vi kan tilslutte os de ændringer, der her er foreslået i ferieloven, og vi skal medvirke til en hurtig udvalgsbehandlig.

Nauerby (FP):

Ændringen i lovforslag nr. L 115 er en konsekvens af sidste overenskomst, som blev ophøjet til lov her i folketinget. Den betyder en omkostningsstigning for erhvervslivet, der yderligere vil forringe vor konkurrenceevne over for udlandet, som vi også nævnte det ved forhandlingerne her i folketinget, da